

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 2 czerwca 2020 roku 2020 r. w sprawie o sygn. akt X U 190/19 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z wniosku J. O. o świadczenie rehabilitacyjne oddalił odwołanie ww. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 7 grudnia 2018 r.

Wydając wskazane rozstrzygnięcie Sąd w oparciu o wydane w sprawie opinie biegłych lekarzy neurologa ortopedy i biegłego z zakresu medycyny pracy uznał, że słusznym jest stanowisko organu rentowego, iż wnioskodawczyni w okresie od dnia 2 grudnia 2018 r. nie jest osobą niezdolną do pracy a zatem sporne świadczenie na dalszy okres od wskazanej daty jej nie przysługuje.

Apelację od powyższego orzeczenia w całości wniosła wnioskodawczyni reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji błędne przyjęcie, iż wnioskodawczyni po dniu 1.12.2018r nie była niezdolna do pracy, na stanowisku pielęgniarki POZ, wynikającą z braku analizy obowiązków pielęgniarki POZ i błędnej interpretacji orzeczenia nr - (...), iż wnioskodawczyni może wykonywać pracę na stanowisku pielęgniarki (...) z ograniczeniami, nie zważając na fakt zakresu obowiązków pielęgniarki POZ i dolegliwości wnioskodawczyni które wykluczały pracę na tym stanowisku nawet z ograniczeniami, dlatego też wnioskodawczyni była niezdolna do pracy na tym stanowisku. W ocenie skarżącej dolegliwości jakie występowały u wnioskodawczyni uniemożliwiały jej wykonywanie pracy na stanowisku pielęgniarki POZ w ograniczonym zakresie, gdyż zakres obowiązków dla tego stanowiska wymagał takich czynności, którym nie mogła sprostać wnioskodawczyni z powodu choroby. Biegli wydając opinie w tej sprawie stwierdzając, że wnioskodawczyni ma być zdolna do pracy nie analizowali czy stwierdzone u niej schorzenia mogły pozwolić jej na realizację chociażby w części zakresu obowiązków, przyjmując że jest zdolna częściowo do pracy, podczas gdy stan choroby uniemożliwiał wnioskodawczyni nawet częściowe wykonywanie obowiązków na stanowisku pielęgniarki POZ.

Mając powyższe na uwadze skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i przyznanie jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z ustawowo przyznaną kompetencją w wypadkach wskazanych w art. 387 § 2¹ KPC Sąd odwoławczy sporządza pisemne uzasadnienie orzeczenia w sposób uproszczony i może odstąpić od szczegółowego przedstawienia podstawy faktycznej, czy też wyczerpującej prezentacji oceny prawnej. Sąd Okręgowy w Łodzi podziela w całości i przyjmuje za własne prawidłowo poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jako znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, jak również akceptuje dokonaną przez tenże Sąd prawidłową ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego bez konieczności ponownego przytaczania (art. 387 § 2¹ KPC). W ocenie Sądu odwoławczego zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i nie narusza dyspozycji powołanych przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego i procesowego.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd drugiej instancji nie dopatrył się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, uchybień skutkujących koniecznością zmiany czy uchylenia zaskarżonego wyroku. Podniesione przez apelującą zarzuty w żaden sposób nie podważają prawidłowości

rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Dokonana przez ów sąd wykładnia przytoczonych przepisów prawa materialnego i procesowego nie budzi zastrzeżeń Sądu rozpatrującego apelację.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Z kolei art. 278 § 1 k.p.c. stanowi, iż dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczająca poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c., sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPIUS 2002/1/26).

Podnieść należy, iż w obowiązującym stanie prawnym strona z poszanowaniem zasad dotyczących prekluzji dowodów w świetle art. 205¹² § 2 kpc może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej.

Zdaniem Sądu II instancji niewątpliwym jest, że ocena stanu zdrowia wnioskodawczynie w związku ze zgłoszonym żądaniem przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres tj. od dnia 2 grudnia 2018 r. wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinię biegłego lekarza neurologa, ortopedy, oraz biegłego w zakresie medycyny pracy, którzy zgodnie uznali, iż rozpoznane u wnioskodawczynie schorzenia długotrwały zespół bólowy szyjno-barkowy prawostronny, przebyte złamanie (...) - (...), przebyty uraz odcinka szyjno-piersiowego kręgosłupa, niewydolność naczyń mózgowych w 2009 roku, nadciśnienie tętnicze oraz cukrzyca typu 2, nie sprawiają iż po dniu 1 grudnia 2018 r. wnioskodawczynie była niezdolna do pracy na stanowisku uprzednio zajmowanym. Jednocześnie przy tym biegli mieli na uwadze, że w wyniku wypadku przy pracy wnioskodawczynie doznała długotrwałego zespołu bólowego szyjno-barkowego prawostronnego, z powodu którego była niezdolna do pracy przez okres 182 dni, a następnie jeszcze około 6 miesięcy w związku z przyznaniem przez ZUS świadczenia rehabilitacyjnego. W wielomiesięcznym okresie rehabilitacji uzyskano poprawę, jednak ostatecznie wnioskodawczynie nie wróciła do stanu zdrowia sprzed wypadku. W dalszym ciągu odczuwa dolegliwości bólowe w obrębie barku prawego, gdzie widoczne jest częściowe ograniczenie ruchu w prawym stawie barkowym.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w postępowaniu przed Sądem I instancji strona powodowa nie była ograniczona co do możliwości przedstawienia swych twierdzeń i dowodów w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia. Pomimo tego nie wykazała, choć składała określone zastrzeżenia i zarzuty aby ostatecznie dokonana przez wskazanych biegłych ocena stanu zdrowia wnioskodawczynie i jej zdolności do pracy była niepełna, czy też merytorycznie błędna.

Nieuprawnionym jest twierdzenie apelacji, iż ocena stanu zdrowia wnioskodawczynie dokonana przez Sąd (wsparta na opinii biegłych) jest nieprawidłowa gdyż opierała się na ogólnikowych lakonicznych opiniach, które wydano bez

analizy obowiązków pielęgniarki POZ i dokonując błędnej interpretacji orzeczenia Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy nr (...) z dnia 30 listopada 2018 roku, iż wnioskodawczyni może wykonywać pracę na stanowisku pielęgniarki POZ z ograniczeniami, wobec tego wskazane opinie nie były wystarczające dla uzyskania pełnej wiedzy na temat stanu zdrowia odwołującej w tym szczególności dla oceny jej zdolności do pracy.

Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51).

Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego (biegłych) przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Sąd nie może też zająć stanowiska odmiennego co do stanu zdrowia wnioskodawcy, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, innej niż wyrażona w opiniach biegłych. (por wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...) Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 r. III AUa 1328/17 Legalis numer 1824314).

Podkreślić należy również, (na co wskazywał już Sąd I instancji), iż dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyr. SN z 6.10.2009 r., II UK 47/09, L.). Zwraca na to także uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430).

Dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

Odnosząc się do powyższego w pierwszej kolejności wskazać należy, iż w wydanych opiniach biegli wyjaśnili, że z uwagi na posiadane schorzenia i naruszenie sprawności organizmu spowodowane wypadkiem przy pracy wnioskodawczyni od dnia 2 grudnia 2018 r. nie jest osobą niezdolną do pracy. Wnioski w tym przedmiocie były kategoryczne i znajdowały usprawiedliwienie w stwierdzonym przez biegłych stanie zdrowia wnioskodawczyni. Skarżąca nie zgadzając się z wnioskami końcowymi opinii – sugeruje, iż na dzień wydania zaskarżonej decyzji cechował ją inny stan zdrowia, wnioski biegłych nie miały oparcia w treści orzeczenia Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy nr (...) z dnia 30 listopada 2018 roku bo wskazane w nim ograniczenia de facto powodują iż jest ona niezdolna do pracy na stanowisku ostatnio zajmowanym.

Takiej tezy przedstawiając dokumentację medyczną bądź inne dowody potwierdzające wskazane okoliczności na etapie zarówno postępowania przed Sądem I instancji jak i apelacji jednak nie wykazano. Tymczasem twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227) powinno być udowodnione przez stronę, która zgłasza to twierdzenie - art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. (zob. wyrok SN z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, W.. 2002, nr 7-8, poz. 44; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 28 kwietnia 1998 r., I ACa 308/98, (...) 2002, nr 12,

poz. 147). Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał, a Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. (wyrok s.apel. 28-02-2013 I ACa 613/12 w B. LEX nr 1294695). Sąd zgadza się natomiast z oceną Sądu I instancji, iż wnioskodawczyni błędnie interpretuje treść orzeczenia Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy nr (...) z dnia 30 listopada 2018 roku. Znamionym jest, iż wskazane orzeczenie stanowi wprost, że wnioskodawczyni **może** pracować w zawodzie pielęgniarki ale z ograniczeniem dźwigania do 5 kg, ponadto przeciwwskazane było również wykonywanie czynności związanych z podnoszeniem przedmiotów i rotacja tułowia i prawej kończyny górnej. Tym samym wywodzenie na tej podstawie, iż z uwagi na wskazane ograniczenia wnioskodawczyni jest niezdolna do pracy na dotychczasowym stanowisku jest wprost sprzeczne z jego treścią. Natomiast twierdzenia wnioskodawczyni, iż opinie biegłych nie uwzględniały iż dolegliwości jakie odczuwała uniemożliwiały jej prace na stanowisku pielęgniarki POZ w ograniczonym zakresie bowiem zakres obowiązków, którego biegli nie przeanalizowali wymagał takich czynności nie znajdują odzwierciedlenia w treści wydanych w sprawie opinii, zwłaszcza opinii biegłego w zakresie medycyny pracy która to wprost opisuje, że mimo ograniczeń jakie dotyczą ubezpieczona w zakresie faktycznego wykonywania czynności pracowniczych nie można przyjąć by była ona niezdolna do pracy na stanowisku ostatnio zajmowanym. Jeszcze raz podnieść należy było to już bowiem przedmiotem uwag Sądu Rejonowego wspartych opiniami biegłych, iż odczuwanie jakichkolwiek dolegliwości nie jest równoznaczne z niezdolnością do pracy. Ta występuje bowiem tylko wtedy gdy dolegliwości tą prace uniemożliwiają. Taki stan rzeczy z uwzględnieniem kwalifikacji zawodowych wnioskodawczyni, zajmowanego przez nią ostatnio stanowiska pracy – pielęgniarki POZ - został zaś kategorycznie i jednoznacznie wykluczony przez biegłych specjalistów wydających opinie w przedmiotowej sprawie.

Tym samym, polemizując z wnioskami opinii biegłych co do oceny własnej zdolności do pracy, apelująca twierdzi bezpodstawnie, że poszczególne aspekty dotyczące jej stanu zdrowia w kontekście możliwości wykonywania pracy nadal nie zostały kategorycznie przez Sąd I instancji wyjaśnione.

Reasumując, żaden z zarzutów apelacyjnych dotyczących naruszenia prawa procesowego poprzez uchybienia w zakresie przeprowadzonego postępowania dowodowego i oceny dowodów zwłaszcza opinii biegłych, nie zasługiwał na uwzględnienie. Postępowanie było przeprowadzone prawidłowo a podejmowane przez Sąd czynności były wystarczająco merytorycznie uzasadnione.

Wyrok Sądu Rejonowego w pełni zatem odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację wnioskodawczyni, jako bezzasadną.

Przewodniczący: Sędziowie:

J.L.